

АЛЕКО КОНСТАНТИНОВЪ.

На 11 Май България празнува паметта на светитѣ славянски просвѣтители Кирила и Методия. Този е най-големия за насъ — българитѣ — празникъ, затуй се и тържественно прѣкарва дори и въ най-малкитѣ селца въ цѣлокупното наше отечество. Да, мили дѣца, тържественно се отпразднува и тази година голѣмия празникъ. Уви! една голѣма загуба прѣтърпѣ България въ този день. Загуба, за която вечно ще скърбимъ, вечно ще жалимъ.

На 11 Май вечерята тази година единъ пайтонъ тропалъ по пѣтя отъ Пещера къмъ Т.-Пазарджикъ. Въ пайтона седѣли трима души, които расположени отъ приятния пролѣтенъ джхъ на природата, весело се разговаряли. И милъ и приятенъ имъ билъ спомена за тържественното отпразднувание на празника въ мѣстата, прѣзъ които минжли този день. И неможела веселата тройка да се наприказва какво значение има този день за народа ни, за свѣтлото бѣдѣще на България. Но когато дошълъ пайтона между селото Радилово и Т. Пазарджикъ (9 километра далеко отъ този градъ), изведнѣжъ изгърмѣли изъ задъ единъ брѣстъ нѣколко пушки. И... три ядра пронизали одного отъ седящитѣ въ пайтона.

Този единъ бѣше **Алеко Константиновъ**, най-добрия българинъ, най-вѣщия нашъ писателъ, най-обичния чловѣкъ.